

CAPUT VII.

De Ordine.

347. Unusquisque a proprio Episcopo ordinetur. Quod si quis ab alio promoveri expostulet, nullatenus ei permittatur, nisi eius probitas ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur, servatisque aliis de iure servandis.

348. Nemo Episcoporum, alterius subditum absque sui proprii Praelati expresso consensu aut litteris dimissoriis ad aliquos sacros aut minores ordines promovere valet. Contra faciens subiacet poenis a iure statutis. Regulares quoque, non sine diligenti Episcopi examine ordinentur.

349. Accurate servetur constitutio *Speculatores* Innocent. XII, et nullus exterus ad ordines admittatur absque dimissoriis et testimonialibus litteris proprii Episcopi. Si quis vero, tacita reiectione a proprio Episcopo facta, ab extero Episcopo ordines fraudulenter suscipiat, ab eorum exercitio maneat suspensus.

350. Cum experientia constet nonnullos eorum qui sacros ordines ambiunt, huc illuc vagari, et ex uno collegio aut seminario in alterum saepius migrare solitos esse, statuimus ut Episcopi et seminariorum moderatores ab omnibus huiusmodi, praeter cetera requisita, exigant insuper litteras testimoniales a superioribus collegiorum et seminariorum subscribendas et secreto ac directe mittendas, in quibus constet de studiis peractis; nec non a parochis vel probatae vitae sacerdotibus aliorum locorum in quibus per aliquod notabile tempus commorati fuerint, de vita et moribus certum tutumque testimonium.

351. Non frustra a patribus institutum fuit, ut de electione eorum qui ad regimen altaris sunt adhibendi, consulatur etiam populus. Canonicis igitur sanctionibus obsequentes, praecipimus, ut opportuno ante ordinationem tempore, uno saltem die festo, inter missarum solemnias, promulgentur nomina eorum qui promoveri postulant. Haec denuntiatio pro subdiaconatum suscepturis fieri volumus in ecclesia parochiali ad quam ipse ordinandus pertinet, vel ratione originis vel domicilii, ac in illis intra quarum ambitu a quatuordecim annorum aetate, saltem quatuor mensium mansionem fecerit. Sin autem clericus ad diaconatum, vel presbyteratum promovendus est, et post ultimum ordinem susceptum, nunquam de seminario egressus fuerit, denuntiatio etiam in propria paroecia ab Episcopo dispensari poterit.

352. Parochi autem, hac occasione, fideles moneant ut sincere et candide, humanae tamen conditionis non immemores, pro Deo et propter Deum pandant, si quid noverint quod aliquem ex ordinandis removendum a sacris ordinibus suadeat. In re vero tanti ponderis, omnes qui ex officio interrogati fuerint de scientia, moribus, idoneitate promovendorum, ex debitae obedientiae iure, animi sensus ex conscientia aperiant, nec Ecclesiae utilitatem Deique honorem humanae cuilibet conniventiae, assentationi aut obsequio posthabeant.

353. Ut autem de idoneitate ordinandorum Episcopo facilius constet, praecipit haec synodus, ut Episcopi sive in synodo dioeciesana sive extra, examinatores eligant, eosque subiiciant praescriptionibus Concilii Mexicani Tertii §§ II, III, IV, V, VI, tit. IV, lib. I. De exam. ordin. praemittendo.

354. Qui, omnibus mature perpensis, ad suscipiendos ordines maiores approbati fuerint, per decem

dies spiritualibus exercitiis vacabunt. Qui ad primam tonsuram, vel ad minores ordines tantum fuerint admissi, saltem per quinque dies exercitia peragant, ut vocationem suam coram Domino expendant, et ad ordinem digne suscipiendum sedulo praeparentur.

355. Cum vero minime deceat eos qui divino ministerio sunt adscripti cum ordinis dedecore mendicare aut sordidum quaestum exercere, nemo ad sacros ordines promoveatur, quin ei, iuxta ecclesiasticas sanctiones, de congruo sustentationis titulo provisum fuerit, sive beneficium, sive capellania collativa, sive patrimonium, sive pensio sit, nisi veniam obtinuerit ab Apostolica Sede. Quoad vero patrimonium summo studio curetur, ne qua fraus, fallacia, collusio, aut turpis conditio in illo constituendo admittatur. Mandamus ergo, iuramentum de patrimonio rite ac recte constituto deque eius redditibus in clerici ordinandi utilitatem derivandis tum ab eo qui patrimonium assignat, tum ab ipso clerico praestari et in actis consignari. Ecclesiae Mexicanae praxis de ordinibus conferendis titulo administrationis approbata fuit a S. C. Concil. sub die 21 Iunii 1879.

356. Certum omnino est, indos, nigros, omnesque ab illis, sive per paternam, sive per maternam lineam descendentes ab ordinibus prohiberi non posse, si ceteris dotibus a sacris canonibus requisitis, gaudeant. Cum his tamen caute et ex delectu agendum est, ut iam patet ex Conc. Mexicano Tertio, lib. I, tit. IV, § 3.º *De vita, fama et moribus ordinandorum.* Non facile vero dispensatio est concedenda iis qui defectu natalium, ab ordinibus impediuntur, ne crimen nostro clero inferatur ab Ecclesiae inimicis.

357. Prima tonsura non initietur, qui sacro chrismate minime signatus, vel fidei rudimentis non instru-

ctus ac legendi scribendique peritus non sit; nec potissimum illi de quo probabilis coniectura non sit, eum ut Deo fidelem cultum praestet, hoc vitae genus elegerit. Ad minores ordines admitti nequeunt, qui latinam linguam non intelligant, quique in studiis pro aetate et tempore quo scholas frequentant haud satis profecisse constiterit, et: quantum fieri poterit, ecclesiastici cantus rudimentis instructi sint. Ad subdiaconatum et diaconatum non ascendant, qui in litteris et philosophicis disciplinis et in notabili theologiae parte non sint competenter instructi, et in cantu ecclesiastico periti.

358. Cum iuxta Tridentini decretum, ad Presbyteratus ordinem assumendi non sint, nisi qui ad populum docendum ea quae scire omnibus necessarium est ad salutem et ad ministranda sacramenta, diligenti examine idonei comprobentur; praecipimus ut nullus ad presbyteratum admittatur, nisi saltem moralis theologiae cursum compleverit.

359. Clerici in sacris ordinibus constituti se sub gravi peccato obstrictos esse intelligant ad coelibatum servandum, et ad breviarium quotidie recitandum.

360. In memoriam confessoriorum revocamus salutarem S. Alphonsi M. de Liguorio doctrinam circa absolutionem negandam clerico qui, quamvis post iteratum lapsum sincere sit conversus ad Deum, ideoque ad sacramentum Poenitentiae dispositus, sacrum ordinem statim suscipere persistat, quin habitum continentiae contraxerit, et sui dominium corporis experimento probaverit.

361. In conferendis ordinibus maioribus, accurate serventur temporum interstitia, nisi Episcopo, attenta facultate in prima solitarum contenta, aliud magis expedire videatur.

362. Neopresbyteri, accepta ab Episcopo licentia, primam missam cum ecclesiastica solemnitate celebrare possunt ad aedificationem et consolationem fidelium. Tam solemnem vero diem, nolint mundano profanare strepitu, aut sumptuoso prandio et vanitatibus, quae saeculi pompam redolent atque a sanctitate sacerdotali aversantur; sed potius vera pietate, pia animi recollectione, eleemosynis pauperibus elargiendis, ac demum sincera ipsorum aliorumque sibi commorantium devotione sanctificent.

363. Cum inter multiplices necessitates a nobis praevidendas quam maxime locum teneat ministrorum paucitas, et cum aliunde secundum sacrosancti Concilii Tridentini desideria, pauperum filii praecipue eligendi sunt ad ecclesiasticum ministerium, hortamur sacerdotes, parochos praesertim, ad subveniendum talium puerorum educationi, patris officia erga illos exercentes; pios quoque fideles qui bonis huius saeculi abundant, enixe rogamus, et a parochis rogari volumus, ut in auxilium sanctae matris Ecclesiae veniant et honorem Deo nostro de sua substantia tribuant, aliquid ex ipsa insumentes in adiutorium pauperum iuvenum qui studiis vacant, et ad sacerdotium exercendum praeparantur, aliorumque qui egestatis causa idipsum facere nequeunt.

364. Nullus clericus peregrinus sine commendatitiis sui Ordinarii litteris ab ullo Episcopo ad divina celebranda et sacramenta ministranda admitti debet.

CAPUT VIII.

De Matrimonio.

365. Parochi doceant fideles ipsum contractum nuptialem coram parcho et testibus a Concilio Tridentino praescriptum constituere proprie ac vere Matrimonii sacramentum. Aliam quamcumque christianorum unionem esse prorsus illicitam ac irritam coram Deo et Ecclesia; et inter fideles matrimonium existere non posse quin uno eodemque tempore sit sacramentum. Leges autem civiles nullam quoad christianorum matrimonium auctoritatem habent, nisi ad quosdam effectus civiles coniugalis societatis determinandos; contractum vero ipsum et sacramentum nullo modo attingere possunt. Ad vitanda vero mala graviora et ad civiles consequendos effectus, non tantum licet, sed etiam oportet ut coram auctoritate civili sponsi se sistant, ut in publico etiam registro eorum inscribatur matrimonium.

366. « Praedicator castitatis, ut ait S. Ambrosius, non sit conciliator nuptiarum »; propterea parochi ceterique sacri ministri minime sese immisceant in negotiandis nuptiis: hinc enim oriri solent gravia incommoda sacro ministerio animarumque bono non parum obfutura.

367. Praemoneantur adolescentes de familiari cum altero sexu conversatione, ne fallax amicitia et humana fragilitas ad peccatum seducat, diuturno remorsu conscientiam afflictorum; adolescentulae vero, falsis pollicitationibus aurem minime praebeant, ne nuptiarum spe deceptae in libidinis laqueos inducantur. Hortentur ne amores, ut vocant, pluribus annis, nedum mensibus,